

maal; det er Mand og Hustru saa ofte, og det maa de være, da de er Mennesker. Noget ganske andet er det, hvis Barnet lever i et Hjem, hvor Ægtefællerne er alvorligt uenige; og det er saadanne Hjem, der er taget Sigte paa i Diskussionen om § 21. Hvis et Barn lever i et saadant Hjem, og der opstaar Strid mellem Ægtefællerne om dette Barn, er det efter min Mening af største Værdi, at denne Strid paa lempelig Maade kan bringes ud af Verden. Thi hvis det ikke sker, kan det hælde, at Ægtefæller, stridbare som de er, i det foreliggende Tilfælde stadig bliver ved at vedligeholde Diskussionen om det Punkt, om hvilket de er uenige, og det er Barnet Vidne til og vidende om; og hvis man har tilstrækkeligt Kendskab til Børn og forstaar deres Væsen, ved man, at en Strid imellem Forældrene, der i sig selv er ganske betydningsløs, af Børn meget ofte opfattes som noget meget betydeligt og beklageligt. Derfor mener jeg, at den højtærede Minister ogsaa i den Henseende har set fejl paa den Sag, naar han har modsat sig Ændringsforslag, der gik ud paa at bane Vej paa forstandig Maade for en Forsoning og for en fornuftig Afgørelse, naar Ægtefællerne var uenige; og det vilde glæde mig, hvis man i Udvalget ved Forhandling vilde omstemme den højtærede Justitsminister og faa ham til at forstaa, at der her kræves en Tilføjelse i § 21.

Endelig er der endnu en Grund til at foretage en saadan Tilføjelse, og den har jeg allerede flygtigt berørt i mine Bemærkninger vedrørende § 2. § 21 tildeler Forældremyndigheden til begge Forældrene. Nu ved vi alle sammen, at de to Forældre saa at sige aldrig er jævnbyrdige. Der er visse Ægteskaber, hvor det er aldeles utvivlsomt, at Manden er den overlegne, hvad Begavelsen og hvad Karakteren angaar; men i andre Ægteskaber, som vi alle kender talrige Eksempler paa, er det modsatte Tilfældet, at Kvinden er den overlegne i Intelligens, og, hvad jeg i denne Sag lægger særlig Vægt paa, at Kvinden er den betydeligere Karakter. Det vil da være ganske urimeligt, hvis der i et saadant Ægteskab opstaar en Uenighed, at man ikke finder en Form for at give den Part Ret, som er den intelligente og den overlegne Karakter, og som i visse Tilfælde ønsker at træffe den forstandige Afgørelse; og da det i Henhold til § 8 i Ægte-

skabsloven er muligt, at den aandssvage Mand, der er umyndiggjort paa Grund af sin Aandssvaghed, kan komme til at indgaa Ægteskab, saa forekommer det mig at være ganske urimeligt at tænke sig, at han i Ægteskabet har Forældremyndighed fuldkommen jævnbyrdig med Hustruen, i den Grad, at naar den kloge, og hvad Karakter angaar, værdifuldere Kvinde ønsker en Bestemmelse af en vis Art truffet, er hun ikke paa nogen som helst Maade i Stand til at faa sin Villie sat igennem, fordi den mindre begavede og maaske tillige, sandsynligvis tillige, hvad Karakter angaar, mindre værdifulde Mand har akkurat lige saa stor Myndighed og blot ved at sige nej kan bevare status quo. Det forekommer mig meget lidt klogt at gennemføre en Lovbestemmelse af denne Art, naar man vil jævnstille Kvinden med Manden. Hvor prisværdigt det end er af Ministerer, at han ønsker at stille Kvinden paa lige Fod med Manden, mener jeg, at han ikke har taget Konsekvensen af det Standpunkt i § 21.

Jeg har saa, hvad det saglige angaar, en Bemærkning, der nærmest skal forme sig som et Spørgsmaal til den højtærede Minister angaaende Forholdet mellem et Par Paragraffer i det foreliggende Lovforslag. Det bestemmes i § 39, at en umyndig selv raader over, hvad han har erhvervet ved egen Virksomhed, naar han er 15 Aar eller derover; og saa hedder det i 2det Stykke, og derved bekræftes indirekte Tilsagnet i det første Stykke, at den Raadighed, der saaledes tilkommer en mindreaarig, kan Forældrene dog fratage ham, idet de kan tage det erhvervede i deres Varetægt. Det er jo med Villie, at man i det høje Landsting har sat Ordet „Varetægt“ ind for derved at tydeliggøre, at Forældrene ikke kan berøve en mindreaarig, hvad han har tjent, men de kan tage det i deres Varetægt. Det har jeg ikke noget at indvende imod, men jeg vil spørge den højtærede Minister — det kan godt være, at min Mangel paa Forstaaelse skyldes det, at jeg ikke er Jurist —, hvorledes stemmer disse Bestemmelser i § 39 med den Bestemmelse i § 20, der siger: „Forældrene er berettigede til at anvende Barnets Indtægter til dets Underhold i passende Omfang og under behørig Hensyntagen til deres og Barnets Stilling og Vilkaar“. Her er der nemlig Tale om